

HIGHLANDER_25.6.2022 do 29.6.2022

HIGHLANDER JULIJSKE ALPE je gorska pohodniška preizkušnja. V petih dneh prehodiš cca. 101 km. Pot vodi po južnem robu Triglavskega narodnega parka in pelje mimo ledeniških dolin, jezer in smaragdih rek. Na kratko gre za **PEŠPOT od Bohinja vse do Kobarida** – preko Julijskih Alp. Nič kaj enostavno, kajne 😊

Zbrati moramo vse 4 žige kontrolnih točk in žig s cilja. Še nekaj izhodiščnih točk:

- ☆ Štart: sobota, 25.6.2022, ob 8:00, pred Restavracijo Viharnik na Voglu, Bohinj (1.524 m.n.v.)
- ☆ Cilj: sredo, 29.6.2022; Kamp Koren, Kobarid

ČETRTEK_24.6.2022

Dva dni pred startom. Pakiranje. Seveda sem vse, kar potrebujem za ta izziv, kupila že prej, ravno z razlogom, da ne kupujem vse zadnji dan in v paniki. Vse zbrano poskušam zložiti v nahrbtnik **Deuter 36 pro**, žal neuspešno 🤦 Takoj in malenkost že v paniki sem začela po spletu iskati nov, nekoliko večji nahrbtnik in imela srečo 😊 točno tistega, katerega sem želela, sem ga dobila edinega v Lescah, **Deuter 45 + 10 L** 👍 takoj sem prepakirala vse iz starega v nov nahrbtnik.

Nahrbtnik je pretežak. Vse sem dala vsaj 3x ven iz nahrbtnika in nazaj noter, ampak žal se kaj dosti teža ni spremenila. Se mi je zdelo, da vse nujno potrebujem. Želela sem vsaj 2 kg robe odstraniti, ampak mi ni uspelo 🤦

Nekaj dni pred tem sem kupila **šotor Vango Soul 2000**, seveda sem ga želela prej testirati oz. samo postaviti in razstaviti, ampak na žalost sem pri testiranju zlomila palico (eno od dveh) 🤦 v Kibubi so bili tako prijazni, da so mi uredili novo palico 👍

PETEK_24.6.2022

Zadnji dan pred startom. Nujno še fizioterapija pri Davidu Soku. Leva noga in trtica sta še vedno v bolečinah 😞.

David me je zrihtal, opravil terapijo in me polepil s kineziotrakovi. Sva se kar nasmejala 😊 David ve, da vedno zberem roza kineziotrak, ampak imel ga je premalo, moral je kombinirati z modro 😊 seveda sva polepila vsako koleno malo z roza in malo z modro barvo 😊 super kombinacija je izpadla, predvsem zelo barvita 😊😊😊 no ja, važno, da deluje to protibolečinsko – ampak lahko pa se še malo pohecamo z dizajnom. Doma sem še enkrat preverila ali imam vse potrebne stvari v nahrbtniku. Imam. Na vsak način sem hotela še kaj odstraniti iz nahrbtnika, ampak ni šlo 😞 vse nujno rabim (ali pa samo mislim, da bom rabila). Pogledam napoved in kaže za prvi dan dež 🤦 zato sem vzela še pončo (katerega mi je posodila mami) in pa dežnik, pa še privezala dodatne superge, v primeru, da bodo ene mokre. Ura je že polnoč in še kar ne spim. Ob 5:00 pa moram že vstati.

SOBOTA_25.6.2022_ PRVI DAN

Vstala sem ob 5:00. Seveda sem bolj malo spala, ker sem bila že delno (z eno nogo) na Voglu. Ob 5:30 smo se odpravili Mark, Nik in jaz v avto, peljali smo se po Špelo (Markovo sošolko), nato po Tjašo, mojo »sotrpinko« v tej gorski avanturi. Mark je bil tako prijazen, da nas je odpeljal do žičnice na Vogel, nato so vsi skupaj (Mark, Nik in Špela) seveda ta dan lepo izkoristili za 1-dnevno uživanje v Bohinju 😊 mi dve s Tjašo pa sva se odpravili, jaz z

20,1 kg nahrbtnikom proti žičnici, Tjaša z nekaj kilogrami manj. Tam sva bili ob 7:30, ampak je bila že gneča »Hihlanderjev«. V restavraciji **VIHARNIK** na Voglu smo se registrirali, pridobili vsak svojo številko – moja je bila #20 😊 Pokazati smo morali osebno izkaznico, prejeli smo hrano za 1 dan, zemljevid HIGHLANDER (podrobni zemljevid v nepremočljivi mapi za orientacijo, kje so kontrolne točke) in seveda nujno sledi še fotografija pred štartom 😊 ob 8:00 sva se odpravili na pot. Sedaj sem že navajena, da nikoli, ampak res nikoli, ne računam »v glavi« koliko je do končnega cilja, ampak je vsakič fokus samo v cilj tistega dne. Tako veliko lažje prehodiš pot, veliko lažje ostaneš motiviran.

Prvi dan je bil daleč najtežji dan. Dan,

katerega si nisem predstavljala niti pol tako težkega kot je dejansko bil. Seveda sem se pozanimala od kolegice, katera je prehodila lansko leto ta izziv, ampak lanski Highlander je bil veliko lažji kot letošnji. Ampak tega mi nismo vedeli 😞 glede na to, da so lanski Highlanderji podali feedback, da bi lahko bil prvi dan tehnično bolj zahteven, so se seveda odločili organizatorji popestriti ta dan. Ampak so ga »začinili« veliko preveč kot bi bilo potrebno 😞 prvi Highladner je imel traso za prvi dan pohod okoli Rodice in Črne Prsti, mi pa smo dosegli oba vrhova, tako Rodico (1.966 m) kot tudi Črno Prst (1.844 m), oba v enem dnevu in to z 20,5 kg nahrbtnikom (Rodica in Črna Prst se nahajata nad Bohinjem v Spodnjih Bohinjskih gorah).

Moram priznati, da se ZELO bojim višine, niti ne morem pogledati dol – prepadi me dejansko »ubijejo«. Totalno zmrznem. Ne funkcioniram najbolje. Celo telo se mi trese. Noge me ne ubogajo. Tako, da meni ta dan ni ustrezal. Niti približno 😞 Ja, imam dovolj kondicije. Imam voljo. Imam moč. Grem povsod, samo, da ne vidim kakega prepada. Kaj šele kake zajle in klinov 😞

Povzpeli smo se preko Orlovih glav do vznožja Šija in se vzpenjali proti prvemu vrhu Rodica. Že prvi dan sem imela prvi velik izziv 😞 prvi prehod skozi prepadno območje 😞 in tu sem že zmrznila. V tem trenutku sem razmišljala ali prvič odstopim (vedno je enkrat prvič) ali nadaljujem (samo kako naj nadaljujem, sama ne zmorem 😞). Prav v tem trenutku se je pojavil Peter, moj rešitelj, moj »angel varuh«. Peter se je odpravil na Highlander s prijateljem Mitjo. Za Petra je bil ta izziv mačji kašelj, kot npr. meni izziv Šmarna gora. Skratka noben izziv, bolj trenutek za druženje z lepimi razgledi. Peter je takoj opazil, da imam ogromne težave in mi pomagal

prehoditi del s prepadi. Držala sem ga za roko po moje 3 ure tisti dan. Držala sem ga tako močno, da bi prej dobila tisti dan žulje na roki kot na nogi 😊 vso moč sem usmerila v roke, samo da ne zgrmim dol v prepad. Gledala sem ves čas samo v njegove superge, tako zelo fokusirano samo v superge, da niti nisem opazila, da nosi različni nogavici 😊 Plus tega pa nosim še extra težak nahrbtnik, katerega nisem navajena. Imela sem občutek, da me lahko nahrbtnik s svojo težo nagne nazaj in puffff v prepad 😞 Skratka, prisoten je bil STRAH 😊 ampak s pomočjo Petra sem uspela. Uspela sem prehoditi to pot skozi prepadna območja. Skupaj s Tjašo in Petrom smo ob 11:00 osvojili **vrh Rodice** (1.966 m). Tam smo imeli zaslužen počitek. Z vrha smo občudovali prelep pogled na Julijske Alpe ter Škofjeloško in Cerkljansko hribovje. Pojedla sem proteinsko čokoladico

Energy Bar Oats & Fruit 😊 in si zamenjala mokre nogavice za suhe 😊 še prej pa sem si noge napudrala 😊 Srečali smo se

še z Mitjo, Klemnom in Dejanom. Na $\frac{3}{4}$ poti do vrha smo lahko občudovali **planike** (zame ena najlepših gorskih rož, ki raste predvsem na apnenčastih kamnitih podlagah na nadmorski višini od 1.800 do 3.000 metrov). Skozi kakšne vse naravne ovire smo morali hoditi – ekstremno gosti, visoki borovci, ki jih ni in ni bilo konca 😞 ven smo prišli čisto popraskani, vsake toliko smo se kar »zahaklali« z nahrbtniki, ampak vedno nekako zlezli ven iz tega »močnega borovškega objema« 😊 spet neka nova izkušnja 😊 vse super 😊 vse fajn 😊

Peter je gorski tekač, gorski pohodnik,

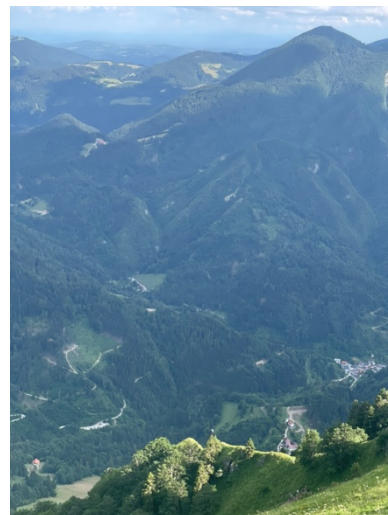
objavlja bloga in vloge o Slovenskih gorah ... tako, da je dobro vedel, kaj vse nas še čaka. Rekli smo mu »gams«, ker je bil tako hiter in poskočen. In glede na to, da je videl, kake psihične izzive sem imela do tega prvega vzpona, se je prijazno odločil, da bo nadaljeval pot z nama s Tjašo. Nadaljevali smo pot proti novemu vrhu – **Črna Prst** (1.844 m), kjer smo si privoščili ob 14:30 kosilo v gorski koči. Večina jih je jedla obaro ali joto, jaz sem si privoščila 2 porčiji skutinih štrukljev. V koči smo srečali tudi Simona in Matejo z njuno ekipo sotrpinov. Pozdravili smo se, nekaj malega rekli in šli vsak svojo pot naprej proti **kontrolni točki #1 »PODBRDO«** (Podbrdo je naselje v občini Tolmin, ki leži v ozkem dnu zgornje Baške grape).

Pot od Rodice do Črne Prsti je bila tehnično zelo zahtevna, zelo prepadna 😞 hodili smo skupaj Tjaša, Peter, Mitja, Klemen, Dejan in moja malenkost. Ko smo se najedli, smo pot nadaljevali proti naši prvi kontrolni točki. Sledil je zelo navpičen in dolg pohod navzdol. Kolena so trpela, prsti na nogi so že dobro nabijali v sprednji rob čevlja 😞 med potjo navzdol sem uspela tudi pasti na rit ... ampak kako je to izgledalo z nahrbtnikom ... obstala sem na riti na tleh in čakala, da me nekdo dvigne. Ta nekdo je bil seveda spet Peter 😊 stopil je za mano in prijel nahrbtnik ter mi dal znak, kdaj naj se dvignem. Nikakor se ne bi dvignila sama z nahrbtnikom. Ne. Seveda me je videla Mateja, ko je hodila nekaj metrov za mano in se kar lepo nasmejela na moj račun 😊 ampak je kasneje tudi sama padla in je bila pri njej prav tako potrebna ista pomoč kot prej meni 😊 ja ne gre samostojen dvig ženske »riti« s polnim nahrbtnikom 😊 moška rit

se pa verjamem da lahko dvigne 😊 jim že njihov ego drugega ne dopušča 😊 Od Črne Prsti smo šli mimo **Vrha Bače** (Vrh Bače je razgledno sedlo med Primorsko in Gorenjsko) proti PODBRDU. Naslednja zaslužena pavza je bila ob 16:30 nekje na gozdni poti in tam sem si privoščila še drugo proteinsko čokoladico »USN Trust Crunch Bar, Fudge Brownie« 😊 njamiiii 😊 počasi je bilo potrebno nadaljevati pot proti prvi kontrolni točki, da nas ne bi prehitela tema. Tu smo se tudi ločili v ekipi. Mitja in ekipa je odšla naprej sama, veliko hitreje kot je bil naš tempo. Dogovorili smo se, da se dobimo na prvi kontrolni točki. Peter je ostal z nama s Tjašo. Ponovno sem si zamenjala nogavice. Vedno poskrbim, da si zamenjam 3x dnevno nogavice in tudi 3x dnevno napudram noge. Ampak včasih tudi to ne pomaga 😞 V tem trenutku sem zamenjala tudi obutev - začela sem hoditi z La Sportiva čevlji (goratex), nadaljevala s HOKA čevlji

(ne-goratex). Še vedno ni bilo OK. Zamenjala še to obutev, in sicer sem si nataknila za zadnje pol ure poti navzdol natikače Teva 😊 komaj sem hodila, zelo počasi, ampak vsaj prsti mi niso nikamor nabijali 😊 Zadnje pol ure pred ciljem smo se nekje sredi gozda izgubili. Ni fajn občutek, ko veš, da se bo zelo kmalu stemnilo, ti pa popolnoma zgubljen sredi gozda 😞 Srečali sva en par, Tjašo in Robija, kateri se je ravno tako izgubil in se nam v naslednjih dneh tudi pridružil. Peter, kateri ima res nadnaravno kondicijo, je odvihral sam iskati pravo pot do cilja, mi pa smo ga popolnoma izčrpani čakali nekje sredi gozda. Nikakor nismo bili pri moči narediti kakšen kilometer več od nujno potrebnega, da dosežemo današnji cilj 😞 Kakšno veselje, ko smo čez nekaj časa (cca. 15 min) zaslišali Petrov glas 😊 našel je naš sobotni cilj 😊 **tabor Podbrdo** in seveda pomagal meni do cilja. Peter je na cilju odložil svoj nahrbtnik in naložil mojega na svoja ramena ter ga odnesel do cilja. Kako sem mu bila hvaležna. Dejansko sem imela pretežak nahrbtnik 😞 večina deklet je imelo teže cca. 15-16 kg. Se pa zelo občuti dodatnih 5 kg. No, ob 20:00 smo prispeli na cilj. YES!!! **Hodili smo 12 ur. Naredili smo cca. 29 km in dobrih 1.200 m višinske razlike** (nekateri so izmerili celo 1.600 m). Prvo smo morali najti prostor, kjer bomo taborili, potem smo se prijavili organizatorjem, kjer smo tudi prejeli hrano za večerjo in paket hrane za naslednji dan. K sreči je eden v ekipi sporočil, da se nam drugi dan pridruži še en član (Nik), katerega pripelje njegova punca. Zato sem takoj izkoristila

to priložnost in se dogovorila, da bom nekaj odvečne robe pustila tu ter da bo Nikovo dekle to pripeljalo v Ljubljano. Nastopil je čas za postavljanje šotorov. Seveda nama je obema s Tjašo pomagal pri postavitvi šotora Peter. Vsa utrujena, izmučena, sem v sekundi zaspala v svojem šotoru.

Ekstremno tehnično težak dan je za nami. K sreči je bilo oblačno in ne prevroče, torej več kot idealno vreme za prehodit to tehnično zahtevno gorsko pot od Vogla do Podbrda. **Dan #1 odkljukan** 😊 jih je pa že po prvem dnevu od cca. 200 gorskih pohodnikov odpovedalo cca. 40 – bilo je preveč naporno, preveč tehnično zahtevno, zato so se odločili predčasno zaključiti s to

gorsko avanturo 😞 bilo je je ogromno prelepih razgledov, zaradi katerih je bilo vredno ... je bil vreden ves ta trud, je bil vreden ves ta strah.

... pa gremo v nov dan ...

NEDELJA_26.6.2022_DRUGI DAN

Zbudili smo se ob 6:00, začeli pospravljati šotore in pakirati. Spraznila sem svoj nahrbtnik za cca. 3 kg ter se dogovorila, da na tej kontroli točki prevzamejo mojo robo. Nahrbtnik je bil tako težak cca. **17 kg**. Sicer smo naložili ponovno še hrano za ta dan v nahrbtnik, ampak v vsakem primeru sem imela cca. 3 kg manj za nositi. Se kar pozna 😊 Kaj sem dala ven prvi dan? Plinsko bombico, posodo za kuhanje in hrano ter pijačo, superge Hoka, pončo.

Za nami je bila kratka noč. Prekratka. Ljudje so bili seveda neučakani in so že ob 5:00 zjutraj začeli podirati šotore in pakirati za nov dan 😞 tako da, hočeš – nočeš, smo se vsi zgodaj zbudili. Pojedla sem banano, ostali del zajtrka pa spakirala za naslednjo pavzo. Super občutek je bil, ko sem dala na hrbet vsaj 3 kg lažji nahrbtnik, ampak še vedno je bil težak. Utrujena sem bila zelo. Prvi dan nas je dejansko »ubil« 😞 Ampak vseeno sem si nabrala nove moči, voljo in gremo dalje ... v nov dan ... v novo zmago 😊

Startali smo ob **7:00**. Pot je sledila mimo vasi **Rut** (v

občini Tolmin; nad severnimi pobočji **Baške grape** - okoli 30 km dolga dolina reke Bače), na prisojnem, južnem pobočju gore Rodica. Prva 2 km je bila pot po ravnem, po cesti, takoj za tem pa dolg, resnično dolg vzpon, ki ga kar ni in ni bilo konec 😞 dejansko sem se matrala, komaj sem se premikala, vsak korak je bil težak, pretežak. Najbolj grozen občutek je bil, ko nisem videla konca. In vedela sem, da še kar nekaj časa ne bo konec vzpona 😞 Peter je videl kako se matram in kar naenkrat mi je vzel šotor, kateri je bil privezan na zunanjem delu nahrbtnika. Kar pomeni, da sem poleg treh kilogramov, katere sem

pustila na prvi kontroli točki, sedaj bila lažja še za 2,2 kg 😊 skupaj za 5 kg 😊 ko bi vedeli, kako se

to pozna 😊 v tistem trenutku sem kar poletela 😊 kako lažje je bilo nadaljevati pot. Sedaj sem imela tako težak nahrbtnik kot ostala dekleta 😊 jupiiiiii 😊 vsekakor sem se nekaj naučila ... maksimalna teža, katero lahko nosim, je **15 kg** in nič več.

Ob 10:00, po treh urah hoje, smo si privoščili prvo pavzo. Kratko pavzo. Prišli smo do nekega »napajališča za živali«, kamor je kar nekaj pohodnikov namakalo noge v mrzli vodi. Kakšno olajšanje je bilo opaziti pri teh ljudeh, ki so namakali svoje utrujene noge v tej mrzli vodi 😊 Tudi sama bi se odločila za to potezo, ampak nisem, izključno zaradi potencialnih žuljev ... imela sem »poflajštrane noge« in se mi ni dalo menjavati obližev. Vsak dodatni napor mi je bil popolnoma odveč. Največja atrakcija tega trenutka je bila psička, ki je skočila v ta »namakalnik« in uživala, čofotala v vodi 😊 Naslednja pavza je bila ob 12:30; takrat sem

spila magnezij (spila sem ga vsako jutro, ta dan pa malo z zakasnitvijo). Ura je bila **14:30**, ko me je skoraj zadela kap 😞 pred mano spet prepadi 😞 sem mislila, da sem se znebila teh grozovitih pogledov navzdol že v prvem dnevu, ampak očitno prihaja še hujše ... 😞 o joj ... kaj naj naredim

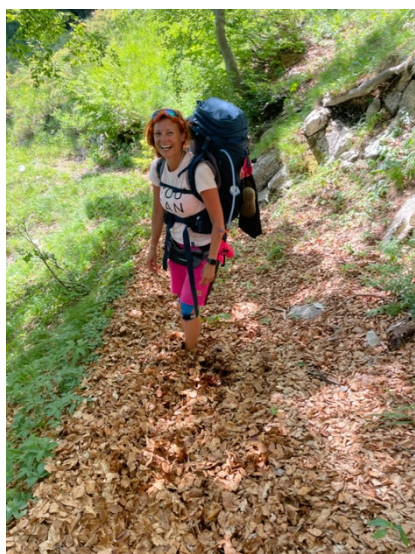

... naj grem naprej ... NE, ne morem, resnično ne zmorem 😞 ... obstala sem. Tjaša je za razliko od mene pogumna in nima nobenih »višinskih« strahov, zato je šla lepo naprej ter se potem ustavila. Vedela je, da bo preteklo kar nekaj časa, preden bom jaz prišla tu čez te prepade. Bila je

zajla. In na popolnoma navpični steni prikovani klini 😞 torej držal si se lahko za zajlo in pa prestopiti si moral čez nekaj klinov, kateri so bili postavljeni na vsake pol metra 😞 na desni strani je bilo telo naslonjeno na totalno navpično goro ... grozno 😞 občutek je bil kot bi hodila po »zraku« dol pa samo prepad 😞 res grozno 😞 no, kako smo se lotili tega izziva. Najprej me je Peter pomiril in rekel, da naj ga tu

počakam. Šel je skozi to prepadno območje in na koncu pri Tjaši pustil svoj nahrbtnik. Prišel proti meni, me ponovno miril, vzel moj nahrbtnik in odšel še z mojim nahrbtnikom skozi ter ponovno prišel do mene oz. proti meni. Tu me ni mogel držati za roko, tu sem morala sama priti skozi. Držati sem se morala z obema rokama zajle, hkrati pa hoditi po tistih grozljivih klinih 😞 Peter je stal vedno en klin pred mano in mi govoril kam naj stopim, koliko moram »raztegnit« nogo do naslednjega klina ... sama namreč nisem bila sposobna niti razmišljati niti gledati naokoli. Držala sem se kot nora tiste zajle in v najbolj možni počasni hitrosti premikala eno nogo in drugo nogo. Grozaaaaa 😞 rekla sem si **NIKOLI VEČ** 😞 ampak res nikoli več. Zame niso tovrstni gorski pohodni izzivi oz. vse te poti, katere so

označene kot težke gorske poti. Zame so bolj tiste srednje težke gorske poti oz. še bolje, trekingi po gozdnih poteh, po srednjegorskih območjih in vsekakor ne visokogorje. Ampak sem premagala tudi ta izziv 😊 s pomočjo Petra. Sama bi obstala tam in čakala ... ja dočkala ne bi nikogar, nobene pomoči, edina opcija je bila, da grem naprej ali pa da se obrnem in grem to polovico poti nazaj do prve kontrolne točke 😞 še kar nekaj časa je bilo potem prepadno območje, zato sem spet držala za roko Petra in tako smo le prehodili to strmo ozko pot ... na koncu sem bila seveda presrečna, ampak še vedno prestrašena ...

Ko smo prehodili ta strmi del, se je začela lepa pot po gozdu, malo ravnine, da smo si lahko malenkost odpočili. Predvsem mi je bila všečna potka skozi gozd s polno listi na tleh 😊 ko smo hodili po teh listih, smo jih imeli do višine gležnjev. Dejansko je bila cela noga nekaj nad gležnji pod listi na potki 😊 fajn občutek in zelo mehka tla 😊 Tudi ta dan je Peter

zadnje pol ure odvihral naprej, ampak sva s Tjašo kar hitro prispeli na cilj za njim 😊 se mi je zdelo, da hodimo zelo počasi, ampak skoraj vedno smo bili med prvimi na cilju, vsaj med prvo 1/3 😊

Ponovno smo se morali najprej javiti organizatorjem ter prevzeti hrano za večerjo in paket za tretji dan. Na tej drugi kontrolni točki sva s Tjašo prvič večerjali kuhano hrano. Prvi dan sva bili preutrujeni in si nisva ničesar skuhal. No spet nama je Peter pomagal ... ker sva na prvi kontrolni točki pustili gorilnik, plinsko bombo in vso posodo, nama je Peter skuhal večerjo. No zavrel je vodo in zavreto vodo sva si nato polili čez rezance in evo, večerja pripravljena 😊 SAIKEBON noodles Manzo v 3eh minutah 😊 ja takšne obroke si lahko privoščiš v gorah 😊 In to s kakšnim užitkom sva to pojedli. Njami!!!! 😊 Hitro postaneš (ne)izbirčen 😊 Po večerji je bil čas za prvo luknjanje žuljev 😊 ja po dveh dneh nas je bila večina že ožuljena 😊 nekaterim so že odpadali nohti, drugi so imeli tako vijolične nohte, da so jim odpadli nohti v naslednjih dneh 😊 ja, zdravnik, ki je bil ves čas prisoten na kontrolnih točkah, mi je dal iglo in nato sem si z iglo večkrat predrla žulje. Ko predreš žulj, steče voda ven in zelo hitro se ponovno zapre žulj,

potem ponoviš ... nekajkrat 😊 ni boleče, čutiš olajšanje. Ko smo si oskrbeli rane in se najedli, je bil čas za postavljanje šotora. Kdo drug kot Peter nama je spet pomagal in šotora sta bila hitro pripravljena ... takoj, ko se je stemnilo, smo bili vsi v šotorih in zelo hitro se je slišalo smrčanje naokoli 😊 baje sem to noč tudi sama smrčala 🐼

Drugi dan je bil sicer lažji od prvega, ampak še vedno zelo tehnično naporen. Še posebej, ker smo bili že od prvega dne popolnoma iztrošeni, izmučeni. Večina poti je potekala po severnem pobočju Bačje grape, po **mulatjeri**, klinih in zajlah 😊 razgledi so bili čudoviti in hkrati strašljivi (vsaj zame 😊). Mulatjera so strme, ozke stare gorske poti, po kateri so včasih tovorili blago s pomočjo mul ali konj. Pot smo zaključili ta dan v taboru **Kneške Ravne** (naselje v občini Tolmin). Na to drugo kontrolno točko smo prispeli ob **16:00** uri. **Prehodili smo cca. 21 km in naredili cca. 1.200 višinske razlike.** Vse to smo prehodili v 9ih urah.

Še en težak je dan za nami 👍 Bilo mi je v veliko motivacijo to, da sem izvedela od organizatorjev, da sta bila prva dva dneva daleč najtežja in da bodo ostali trije dnevi, ki nas še čakajo, veliko manj tehnično zahtevni. Tretji dan je bil napovedan kot najlažji dan 😊 dan, ko se bomo lahko med potjo spočili. Odlična informacija 😊 Kar dodatno moč sem dobila ... prehodili smo pot od Podbrda do Kneških Ravn 👍 **Dan #2 odkljukan** 👍 po drugem dnevu jih je odpovedalo še dodatnih cca. 40 – torej od 200 pohodnikov jih je odnehalo med 80 in 90, kar je kar velik odstotek. To jasno pove, kako zahtevna je ta gorska pohodniška avantura. Ampak kdor je zdržal prva dva dni, je brez težav zdržal do konca. Je pa odpovedal tudi Tomaž, kateri se je odločil, da bo pomagal brezplačno organizatorjem do konca. In seveda, Barbi ne bi bila Barbi,

če ne bi takoj izkoristila to priložnost. Takoj sem pristopila do Tomaža in ga na tiho prosila, če lahko privežem moj šotor na njegov nahrbtnik. Glede na to, da je Tomaž odstopil, so ga organizatorji peljali iz ene kontrolne točke v drugo. Tako je od tega trenutka dalje Tomaž vozil moj šotor (namesto da bi ga še naprej nosil Peter).

... pa gremo v nov dan ...

PONEDELJEK_27.6.2022_TRETJI DAN

Minila je druga noč. In gremo v tretji dan. V enostaven pohodniški dan. Sponzorji so bili Boom Box – okusni zajtrki 😊 kot sem napisala nisem imela niti gorilnika, niti plinske bombe, niti posodice, samo pribor v enem (žlica, vilice in nož v enem – super priročna kombinacija 😊) Vzela sem si Boom Box ovseno mleko z lešniki in ga kar vlila v vrečko Boom Box čokoladne Granole. Super zajtrk. In tak zajtrk sem imela vse do konca 😊 še za malico sem si kdaj pa kdaj privoščila to mešanico 😊 ko smo pojedli zajtrk, smo si spet povili žulje, rane. Poleg žuljev sem dobila grde podplutbe na ramenih zaradi prevelike teže nahrbtnika ... Podrli smo šotore in se odpravili na novo dogodivščino. Ta dan bo lažji 😊 tako, da sem štartala popolnoma neobremenjeno. Odličen občutek.

Štartali smo ob 7:30 iz Kneških Ravn in se odpravili proti kampu Siber v Tolmin. Tomaž je prijazno prevzel moj šotor in ga pripeljal do naslednje kontrolne točke, zato je bil Peter tretji dan razbremenjen dodatne kilaže 😊

Ob 9:00 smo na poti srečali mrtvega gamsa, kateri je nesrečno padel na skale. Seveda sem ga morala slikati in zaradi tega je morala počakati cela četica pohodnikov, kateri so bili za nami. Hitro sem prejela navodilo: »Barbi, pojdi čim prej naprej. Veš kako neznosni smrad je tu ...« Jaz še nisem zavohala, sem pa zavohala smrad takoj, ko sem šla mimo mrtvega gamsa. Fuj, kako to res smrdi. Neznosno smrdi. Ob 9:30 smo si privoščili prvo pavzo. Čas za malico, čas za slikanje. In akcija dalje. Na poti smo srečali gromozanskega bika, ki je prišel čisto do nas ... kar strašen je zgledal, še posebej tisti njegov oster pogled.

Nadaljevali smo pot mimo planine **Kuk**, kjer so nekateri kupili lokalni sir. Bolj kot ne smo imeli na današnji dan spust v dolino. Pot dejansko ni bila težavna, ampak vseeno zelo zoprna, ker je vodila skoraj ves čas navzdol. Meni bi bilo v teh trenutkih lažje hoditi navkreber kot navzdol. Prsti so mi tako grdo nabijali v sprednji rob čevljev, da sem se zadnji 2 uri premikala ekstremno počasi. Kot bi gledal nek upočasnjjen video posnetek 😊 res ni šlo hitreje. Kmalu sem zamenjala obutev in si nataknila natikače ter z njimi nadaljevala pot. Z natikači dejansko moraš hoditi počasi in zelo previdno, ker lahko hitro pride do zvina gležnja. Nosiš težak nahrbtnik, noge so utrujene in te

ne ubogajo. Tako, da če želiš priti do cilja, moraš biti počasen in previden. Drugače ne gre. Se je pa zadnjo uro pred ciljem Peter odločil, da bo pohitel in nas počakal v kampu. Hahaha ... v tistem času smo se ločili tudi ostali štirje;

Tjaša (ta druga) in Robi sta šla še malček počasneje, mi dve s Tjašo (ta prvo, mojo) pa sva šli malo pred njima. Seveda smo se izgubili 😊 no, ne dejansko izgubili, da ne bi vedeli kje smo, ampak smo šli kar po cesti do cilja 😊 kar pomeni, da smo naredili kak kilometer več od Petra, ampak meni je pasalo, ker sem raje hodila malo dlje po položnejši poti (cesti) kot pa malo manj po strmi gozdni poti navzdol. Ta dan smo bili zelo hitro na cilju.

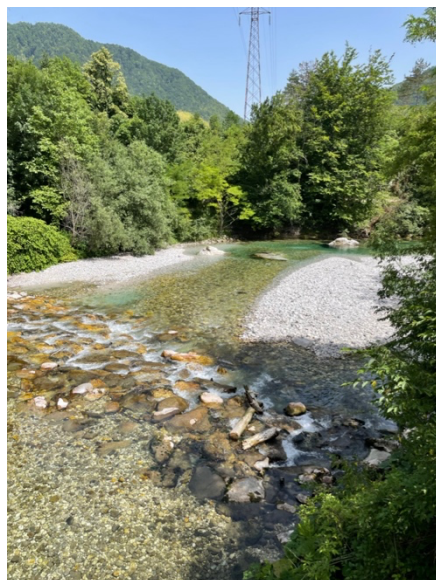
Prišli smo v kamp Siber v Tolminu, kjer smo se javili organizatorjem. Prva stvar je bila skok v mrzlo vodo. No ni bil ravno skok, ker ob kampu, kjer smo bili, ni bilo globoke vode, voda je segala nekje do pasu. Tjaša se je takoj pogumno potopila v ledeno mrzlo vodo, jaz se še nisem odločila za ta podvig. Morala sem si najprej urediti vse žulje. Potem sem šla v počasnem stilu v vodo, nisem bila še pripravljena na celoten potop 😊 Tjaša nas je ta dan zapustila, ker je imela norišnico v službi. Ponjo je prišel njen mož. V tem trenutku sem dala Tjaši še nekaj malega svoje prtljage, ampak niti za pol kilograma, vseeno pa se vsak gram pozna 😊 najbolj pomembno mi je bilo, da sva zamenjali natikače in da sem obdržala Tjašine natikače, kateri so mi takrat bolj ustrezali. Poslovili smo se od Tjaše, nato sva s Petrom odšla do sotočja ... **SOTOČJE SOČE IN TOLMINKE**

... kako lepo ... tam pa je bil primeren prostor za »skok« v vodo 😊 kako je pasalo 😊 v tisti hladni vodi si dejansko čutil kako

se sprošča telo, kako vse bolečine popuščajo ... noro je pasalo in res sem se počutila sveža, z novo energijo. To sem nujno potrebovala. Počasi so ljudje prihajali na cilj, poškodovani, v hudih bolečinah v kolenih ... prosili za kremo proti bolečinam (nekje so slišali, da imam jaz celo lekarno s seboj) in ta dan je bila kar vrsta pri meni 😊 zato sem se odločila, da grem peš iz kampa v center Tolmina do lekarne. Seveda

sem pomagala vsem tem pohodnikom, ampak zmanjkalo je tako kinezio trakov kot tudi odlične kreme proti bolečinam. Prosila sem Petra, če gre z menoj. Če bi kdo naredil dodatne (ne-nujne) kilometre, bi bil to edino Peter 😊 in sva šla ... prinesla sva polno vrečo zdravil in z njimi pozdravila kar nekaj bolečih kolen ... kako je to izgledalo 😊 imeli smo eno podlogo za sedet, kamor se je vsak poškodovan usedel; dala sem vsakemu kremo, da se je namazal po kolenih (res izjemna krema, katero mi je dal moj fizioterapevt David Sok, Muay Cream), Nik pa je vsem poškodovancem povil kolena. Hahaha ... seveda se je (skoraj) vsem moškim zelo hitro odlepil kinezio trak zaradi kocin 😊 tako, da je na koncu samo meni ostal trak do konca poti. Še bol smešno pa je, da sem kupila roza trak in so bili vsi moški polepljeni z roza trakovi 😊 še dobro, da jim je v večini vse padlo dol ... edino Robi, ki je imel očitno najmanj kosmate noge, je imel roza trakove tudi do cilja 😊

V kampu je bila tudi gostilna in smo si privoščili veliko mrzle pijače. Ledeno mrzla coca-cola. Kako zelo je pasala po teh napornih dneh. Sama coca-cola pijem res samo v izrednih situacijah, in to je seveda bila taka situacija. Za kosilo so nam skuhalo joto, ampak nekateri smo si naročili pizze 😊 kako je bila dobra, zmazala sem jo v izjemno hitrem času 😊 po večerji je sledila joga, katere se nisem udeležila, je pa bila sicer kar velika udeležba. Počasi se je začelo temniti.

Ta dan smo **prehodili 18 km, naredili »samo« cca. 600 m višinske razlike. Potrebovali smo 6 ur.** Bil je kratek športni dan in veliko časa nam je ostalo za počitek. **Dan #3 odkljukan** 🍌

Odločila sem še za en izziv. Ne vem kdaj sem spala pod zvezdami. Dve noči sem spala v šotoru, tretjo noč sem se odločila, da bom spala samo v spalki pod zvezdami. Šotora niti nisem postavila. Bilo je čudno, slišala sem različne zvoke živali, bila je popolna tema, okoli moje glave se je slišal zvok ene živali, ki je hodila v moji bližini zelo počasi in slišalo se je tudi kako ovohava ... bilo mi je zelo neprijetno ... kar nekajkrat so fantje z baterijo preverili, kdo se potika naokoli in nič našli; na koncu smo ugotovili, da je bil zvedav jež 😊 potem smo v sekundi **zaspali pod zvezdami**. Super občutek 😊 spet nekaj novega. No ja, ko smo bili mladi, smo to večkrat počeli, ampak sedaj na zrela leta pa manjka takih dogodivščin in vesela sem, da se mi vsake toliko zgodi kaj drugačnega 😊 predvsem (ne)planiranega.

Napovedan je bil zelo težek četrti dan, zato smo morali čim prej zaspati, da se spočijemo za naslednji (zadnji) vzpon, ki je pred nami. Kar 1.200 m višinske razdalje bo potrebno prehoditi ... ja 1.200 m samo navzgor, nobene ravne površine vmes, nič navzdol, samo navkreber. Nekateri so se odločili, da odrinejo že ob 2:00 ponoči, ker je bila napovedana grozna vročina in so želeli priti na

cilj pred najhujšo vročino (36 stopinj). Mi smo se odločili, da krenemo ob 5:00 uri.

... pa gremo v nov dan ...

TOREK_28.6.2022_ČETRTI DAN

Kot je bil plan, smo vstali ob 4:20 in ob 5:15 krenili na pot. Tomažu sem (kot sva bila dogovorjena) pustila pred njegovim šotorom moj spakiran šotor, skupaj s spalno podlogo. No, tretji dan sem mu pustila samo šotor, danes sem mu pustila že šotor in spalno podlogo.

Pot je za uvod vodila po cesti nekaj časa samo po ravnem oz. morda malenkostnem nagibu. Super pot za začetek hudega napovedanega klanca. Dobro smo se ogreli. Iz ceste smo počasi prešli na že strmo makadamsko pot, katera je vodila v strmo gozdno pot. Še kakšen kilometer poti nas je ločil do gozda, ko je Peter izjavil: »A ne bi bilo super, ko bi se nekdo sedaj pripeljal mimo in nam pomagal.« In seveda v roku minute – dve se je nasproti nas peljal kombi poln delavcev s pripeto prazno prikolico. Takoj sem skočila sredi ceste, stala in mahala proti nam vozečemu kombiju oz. vozniku. Voznik se ni imel namena ustaviti, vsaj tako je zgledalo ... nikakor ni upočasnil svoj tempo vožnje 😊 Ampak se nisem umaknila, tam se stala in čakala ter verjela, da se bo ustavil. In se je 😊 Kombi je bil poln delavcev, kateri so se peljali na isti vrh hriba, katerega moramo mi danes doseči, kositi travo. Več kot idealno. Več kot pravi čas. Pa naj še kdo reče, da ti ne pride nasproti pomoč, ko jo najbolj potrebuješ 😊 Stalno govorim, da sem rojena pod srečno zvezdo in taki trenutki mi to samo še potrjujejo. Sovoznik odpre okno in preveri kaj želim. Zelo nebogljeno sem prosila ali nam lahko pomagajo ... če lahko odvržemo te težke nahrbtnike na njihovo prazno prikolico in nam jih oni odložijo na vrhu tega hriba. Privolili so 😊 kako me je obliil trenutek sreče, trenutek razbremenitve, trenutek odrešitve ... res neverjetno 😊 ko se zavedaš, da imaš pred seboj 1.200 m visok hrib, hkrati pa težak nahrbtnik in še napovedanih 36 stopinj 😊 sicer sem bila zelo motivirana že zato, ker sem vedela, da je to zadnji naporni dan ter da nas potem čaka še peti zadnji, dokaj enostavni, dan. Odločila sem nahrbtnik, vzela ven denarnico in osebni dokument, vse ostalo sem pustila v nahrbtniku. Tudi Peter, Tjaša in Robi so spraznili vsaj ½ teže v nahrbtniku. Jaz sem edina pustila celoten nahrbtnik, popolnoma mi je bilo vseeno tudi, če ga nikoli več ne dobim nazaj 😊 če bi me videl kateri od organizatorjev, bi me izključili 😊 ker je to goljufanje, ampak tisti trenutek mi je bilo vseeno za pridobljen certifikat. Pomembno mi je bilo, da prehodim pot od začetka do konca, pa četudi en del poti brez nahrbtnika. Kombi je odpeljal, mi pa smo se zelo srečni in precej lažji odpravili proti vrhu hriba. Kako zelo enostavno je bilo hoditi v hrib brez nahrbtnika. Koliko energije sem dobila tisti trenutek. Kako je pasalo 😊 kot bi šele začela pot in ne da sem že prehodila 60% poti 😊 seveda ni dolgo trajal ta občutek (ne)utrujenosti ... nekje na pol poti sem že začutila težke noge, žulje, kolena ... ampak

super nam je šlo do vrha Kolovrata 😊

na vrhu je muzej na prostem **Kolovrat**, ki je del Poti miru, poti po kateri smo hodili. Kolovrat je predalpsko hribovje na desni strani Soče, zahodno od Tolmina z najvišjim vrhom Kuk nad Livkom. Tu smo se zadržali slabo urico. Sprehodili smo se po muzeju, se fotografirali, moji sotrpini so napolnili svoje nahrbtnike in jaz sem prevzela svoj poln nahrbtnik. Kar težko je bilo spet to težo dati na hrbet in vedela sem, da me čaka še polovica poti in to navzdol. Kar pomeni večja teža in posledično še večji pritisk prstov na rob čevljev 😞 Videla sem te fante, ki so nas rešili, kako pridno kosijo travo, šla do njih in se jim zahvalila. Seveda sem jim dala »tringelt« v zahvalo in rekla naj si privoščijo kakšno pivo na naš račun.

Potem smo nadaljevali pot. Malo še navkreber, kmalu pa se je pot spustila proti Nebesom. Visoko nad dolino reke Soče so v pobočje Kuka vpete 4 hišice, obdane z razglednimi terasami.

Tu si dejansko del mogočnih gora. Z vsega sveta prihajajo ljudje po mir in tišino, po zgodbe in doživetja. Res lepo doživetje. Sama sem že bila del te lepote, del tega doživetja. Skupaj z možem sva doživela ta mir, to tišino, to najino zgodbo. No, mi smo danes nočili nad Nebesi, z lepim pogledom na Nebesa 😊 in tudi to šteje.

Pred ciljem je Peter našel eno bližnjico ... no ta bližnjica je imela ekstra naklon navzdol plus tega smo morali hoditi, boje rečeno se plaziti skozi drevesa, polomljene veje, zemljo, itd. grozno ... pa kako se je vlekla ta bližnjica 😞 kar ni ji bilo videti konca. Ko pa sem videla konec, sem zmrznila 😊 ja spet ... bila sem zadnja, najbolj počasna vedno, ko je bila pot navzdol ... vsi so bili že na cesti, samo jaz sem morala še priti do tja ... ampak sem se ustavila, ustavila tik pred novim izzivom 😞 pričakala me je kovinska mreža, prepletena ob steni popolnoma navpično, katero je bilo potrebno preplezati dol do ceste 😞 jaooo v kaj me je (spet) spravil Peter 😞 ustavila sem se, začela razmišljati kako bom jaz to speljala. Ta čas je že Peter prišel po moj nahrbtnik, potem sem se morala nakulirati in se nekako spraviti dol. Saj je šlo, samo koliko enega strahu, koliko enega potu, pa kako so se mi tresle noge ... 😊 ko se zdaj spominjam za nazaj, se mi kar smeji 😊 sprašujem se: »Ma kako si lahko tako prestrašeno dekle, po drugi strani pa tako pogumna.« Ja to sem jaz ... neka čudna kombinacija 😊

Najbolj smo se smejali mojemu odzivu tako na tisti prepadni točki, ko sem morala prestopiti tistih nekaj nemogočih klinov kot na tem zadnjem izzivu, ko sem morala preplezati kovinsko mrežo 😊 kako sem se drla najprej moji Tjaši (ko je bila še z mano drugi dan) naj me slika, kako hodim po teh klinih 😊 in sedaj še drugi Tjaši,

naj me slika kako plezam dol po mreži. Ja očitno kljub strahu in razmišljanju, kako naj premagam izziv, ki je pred mano, imam še vedno toliko moči in zbranosti, da poskrbim še za foto gradivo 😊 foto dokaze 😊

Ko sem preplezala še to oviro, dejansko zadnjo Highlander oviro, smo bili skoraj da na cilju, na četrti kontrolni točki 😊 vesela zelo, ker sem čutila, da je to to, da je to moja zmaga. Četudi sem vedela, da pred nami ostaja še peti dan, je bilo to zame to 😊 tisti peti dan je samo še pika ni i, nič težkega, nič posebnega ... samo še na glavni cilj je potrebno priti. Torej, če si uspel prehoditi te štiri dni, si že zmagal. In vsi smo imeli iste občutke na tej kontrolni točki. Zmagovalne občutke. Občutek sreče. Občutek zadovoljstva.

Na četrto kontrolno točko **Livek** smo prišli ob 11:15 uri. **Prehodili smo cca. 19 km in naredili vsaj 1.200 višinske razlike.** Za celotno pot smo potrebovali 6 ur. Super občutek. Bilo nas je zelo malo na cilju, ker nas tudi ni šlo veliko tako zgodaj na pot. Eni so prišli šele v pozno popoldanskih urah na cilj. Ampak to je popolnoma vseeno, vsak ima svoj tempo, svoj štartni čas. **Dan #4 odkljukan** 🙌

Kmalu za nami sta prišla Mateja & Simon s svojo ekipo. Glede na to, da je bilo ponoči napovedano zelo slabo vreme (dež), kateri se bo podaljšal tudi v jutro, so se nekateri odločili za takojšen sestop v dolino. Glavni cilj je bil **kamp Koren**, Kobarid. Tudi Mateja & Simon z ekipo so se odločili, da gredo še isti dan v kamp in kar danes že zaključijo. No, mi smo se odločili, da ostanemo tu, prenočimo in zjutraj ne glede na vreme

pičimo v Kobarid po certifikat 😊 Sedijo eni na tleh, drugi na klopici, tretji ležijo ... in se pogovarjamo, kako se nam je zdela ta gorska preizkušnja, kaj je OK in kaj bi lahko spremenili, kolikšno oceno bi dali organizatorjem. Seveda je debata potekala v pričo organizatorjev 😊 Za uvod naj povem, da je pohodnike vsak večer ob prihodu pričakalo mrzlo pivo – zelo pohvalno 😊 imam občutek, da jih je pivo v večini dvignilo, jim dalo motivacijo za naslednji dan, skratka super taktika, super odločitev organizatorjev. No, jaz ne pijem piva. Sedaj pa nadaljujem ... Pijemo kavo in kar naenkrat omenim, da bi ocenila to avanturo z 10tko, če bi sedaj dobila en gin tonic in seveda ... noseča Tina (ena od organizatork) reče: »Jaz imam v avtu gine.« In druga organizatorka Valerija doda: »Jaz pa imam tonik v avtu.« Medtem pa doda Mateja: »Pa saj ne morem verjeti 😊 Barbi, ti imaš pa res srečo. Vse kar izrečeš na glas, se ti uresniči. Pa saj ne morem verjeti!« 😊

No, skratka, vsi smo prišli do gin tonika. Skoraj neverjetno. Ampak verjetno. Drži rek, da nič ni nemogoče. Vse je mogoče 😊 Pili smo kavo, nekateri pivo in drugi gin tonic 😊 Kako super je bilo videti srečo na obrazu pohodnikov, ki so prihajali za nami, ko smo jim ponudili mrzel gin tonic 😊

Zaradi napovedanega slabega vremena za peti, zadnji dan, so organizatorji skrajšali pot do cilja. Ni bilo potrebno prehoditi še zadnji hrib Matajur in se potem spustiti v dolino, ampak samo direktno v Kobarid. Dejansko je celo noč močno deževalo in bi bilo

prenevarno, če bi morali prehoditi še en hrib, še posebej pa bi bil nevaren spust zaradi zdrsov.

Na to kontrolno točko je prišel tudi lokalni gospod, kateri je dal organizatorjem v najem malo kočico, da so imeli notri vso hrano in pijačo. Ko je gospod videl moje podplutbe na ramenih, sem se mu očitno zasmilila. Rekel je, da ima doma odličan antibiotik za te rane in odvihral. Prišel je nazaj z antibiotikom. Posprejal mi je rame in vse žulje na nogah.

Rane sem imela sedaj prekrite z zeleno barvo. Vprašala sem ga, s čim me je posprejal. In pokazal mi je stekleničko. Ko sem prebrala na etiketi kaj je to, sem se nasmejela do solz. Ne samo jaz, še kar nekaj ostalih okoli mene 😊 Antibiotik za svinje, ovce in govedo 😊😊😊 jaaaaaaa. Šele sedaj mi je povedal, da on s tem antibiotikom zdravi rane svojih konjev 😊 seveda je sledilo vprašanje ali dobim v lekarni ta antibiotik ... verjetno predvidevate kaj mi je odgovoril ... ta antibiotik se dobi pri veterinarju 😊😊😊

Nekaj nas je ostalo na tej kontrolni točki. Organizatorji so pripravili »pašta« zabavo.

Kuhali so makarone s tremi različnimi omakami. Skratka smo jedli, pili, peli in plesali. 😊 Ob pol noči smo zaključili in se odpravili spat. Pet minut po končani zabavi je začelo močno deževati in deževalo je do 8:00 zjutraj.

... pa gremo v zadnji dan ...

SREDA_28.6.2022_PETI DAN

Prebudili smo se v deževno jutro. Vseeno smo se odločili, da ne čakamo, da se vreme izboljša, ampak da samo čimprej gremo in da smo čimprej na cilju. In to smo tudi storili. Tomažu sem pustila pred njegovim šotorom ... če sem mu pustila tretji dan šotor, četrti dan šotor in spalno podlogo, sem mu ta zadnji dan pustila šotor, spalno podlogo in tudi spalno vrečo. Ja, vsako jutro ga je čakalo večje oz. bolj rečeno težje presenečenje 😊😊😊. Še dobro, da ni šlo za 7-dnevna izziv 😊 kaj bi mu pustila še vse te naslednje dni 😊 no to ne bomo nikoli vedeli.

Vsi smo se odločili, da gremo direktno dol v kamp Koren v Kobarid. No, razen ene izjeme, ki pa je verjetno ne potrebujem omenit 😊 JA, edino Peter je šel še na hrib **Matajur**, kateri je bil v planu v lepem vremenu, sedaj v slabem vremenu pa smo ga lahko preskočili 😊 torej Peter se je sam odpravil na ta daljšo pot, vsi ostali smo izbrali seveda lažjo pot. Potreben je bil samo spust po cesti dol do Kobarida. Potrebovali

smo cca 3 ure. Hitro je minilo ob pogovoru in petju 😊 v Kobaridu smo se ustavili 1 km pred kampom Koren (1 km pred ciljem) in si privoščili z neko manjšo ekipo kavico in coca-colo 😊 potem sem se počasi sprehodila do cilja. Do končnega cilja. Uspelo nam je. **Dan #5 odkljukan** 🍷

V bistvu **HIGHLANDER odkljukan** 🍷 Izjemna izkušnja.

Ko smo prišli v kamp, so nas seveda bučno pričakali organizatorji 😊 lepo, prijazno, pozorno. Takoj smo se preoblekli in namočili v mrzlo Sočo. Nisem bila dolgo v tej hladni vodi, ni bilo neke vročine ta dan. Pome so prišli mož in Nik ter moja psička Abby. Kako sem jih komaj čakala. Vsaka minuta, ko sem jih čakala, se mi je grozno vlekla. Prevzela sem certifikat, se skupaj z ekipo fotografirala, poslovila od celotne ekipe in se odpeljala iz Kobarida proti domu.

Ko gledam sedaj (11.7.2022), **12 dni po končanem Highlander izzivu**, nazaj, vem kaj vse bi naredila drugače.

- ☆ Vsekakor nikoli več ne bi šla na dva izziva v razmaku samo 1 meseca. Samo 1 mesec sem imela razlike med dvema pohodnima izkušnjama. 16.5.2022 do 22.5.2022 sem prehodila 7-dnevni Kamino KRK. Potem pa 25.6.2022 že Highlander avantura. Nisem se imela časa popolnoma spočit ter pozdravit vse žulje in koleno. Skratka, bil je naporno, zelo naporno. Tako, da v bodoče bom imela med izzivoma **minimalno 3 mesece počitka**, da se telo spočije in je 100% pripravljeno na nov izziv. Dejansko je zelo težko nespočit začeti tako pohodniško turo kot je Highlander.
- ☆ Naslednjič bom imela svoj star nahrbtnik, **Deuter 36 pro**, kajti to je moj maksimum; več od tega nisem sposobna nositi na ramenih. No ja, lahko bom uporabila tudi nov nahrbtnik, **Deuter 45 + 10 L**, ampak teža bo maksimalna 15 kg in niti deke več.
- ☆ V poletnem času **NIKOLI** ne obujem več **GORATEX** čevljev! Kakorkoli sem si menjala 3x dnevno nogavice, si pudrila 3x dnevno noge, nič ni pomagalo. Noga ni dihala – skratka v letnih časih VEDNO navadno obutev, ne nepremočljivo goratex obutev.

